

Dit boek is een uitnodiging.

Om stil te staan bij wat je voelt en jezelf daarin te erkennen.

Om bewust je keuzes te maken, zelfs als het spannend of onbekend voelt.

Om liefde te laten stromen, zowel naar jezelf als naar anderen.

Om te beseffen dat alles wat op je pad komt, plezierig of confronterend, een kans is om te groeien en te bloeien.

Laat Kaya je herinneren: het licht dat in jou schuilt, blijft altijd bij je.
Je hoeft niet perfect te zijn. Je hoeft niet alles te begrijpen.
Het enige wat nodig is, is dat je blijft voelen, blijft vertrouwen en blijft groeien.

1. De zaadjes in je hart

Kaya is een prachtig roze kip met een gele snavel die glanst in de zon. Kaya voelt zich anders tussen de andere kippen. Niet omdat iemand zegt dat ze anders is, maar gewoon omdat ze dat zo voelt. Ze ziet dat ze er anders uitziet dan de rest en daar voelt ze zich soms heel verdrietig om. Haar mama vindt haar juist prachtig, bijzonder en uniek, maar Kaya weet niet goed of ze dat kan geloven. Ze zit naast haar mama in het gras en kijkt naar haar roze veren. Ze zucht diep. "Waarom ben ik zo anders?" vraagt Kaya zacht. Mama bukt zich, pikt een klein zaadje van de grond en legt het voor Kaya neer. "Wat zie je?" vraagt mama. "Een zaadje," antwoordt Kaya. "Denk je dat dit zaadje al weet wat het later wordt?" Kaya kijkt aandachtig. "Misschien een bloemetje of gras?" zegt Kaya. Mama glimlacht en slaat een vleugel om haar heen. "Precies. In dat kleine zaadje zit alles wat het nodig heeft om te groeien. Het kan een tulp worden, een meiklokje, een plant of gras. Dat zaadje draagt zijn eigen kracht in zich." "Welke kracht?" vraagt Kaya. "Creatiekracht," zegt mama zacht. "Dat is de kracht om iets te laten groeien van binnenuit. En die kracht zit niet alleen in een zaadje. Die kracht zit ook in jou." Kaya frons. "Maar ik kan toch geen bloemen of gras laten groeien?" Mama lacht liefdevol. "Geen bloemen in de grond, neen en ook geen gras, maar jij laat elke dag andere dingen groeien. Je maakt tekeningen, je maakt grapjes, je maakt keuzes." Mama tikt zachtjes tegen Kaya's borst. "Hierbinnen zit jouw creatiekracht. Wat er ook gebeurt, jij mag kiezen wat je laat groeien." Kaya kijkt opnieuw naar het zaadje. "Dus als iemand mij uitlacht..." "...dan mag jij kiezen," vult mama aan. "Laat je verdriet groeien of laat je moed groeien?" Kaya denkt na. "Dus creatiekracht is kiezen welk plantje ik water geef? Het plantje van verdriet of het plantje van moed?" Mama knikt. "In jou zitten heel veel zaadjes. Creatiekracht is de kracht waarmee jij beslist wat groter wordt." Kaya neemt het zaadje voorzichtig in haar vleugel. Misschien is ze niet zomaar "anders". Misschien is ze uniek. Ze kijkt naar haar roze veren en voor het eerst voelt ze iets nieuws. "Ik zie er anders uit," denkt ze, "maar ik kies ervoor om trots te zijn op wie ik ben." En dat voelt als het eerste zaadje van moed dat begint te groeien.

2 Wanneer liefde sterker is dan angst

De dagen na het gesprek over het zaadje voelt Kaya zich groter vanbinnen.

Alsof er inderdaad iets in haar groeit. Ze merkt het in kleine dingen. Ze ademt dieper, ze loopt rechter. En wanneer een gedachte haar prikt, legt ze haar pootje even op haar borst, alsof ze wil voelen of het zaadje er nog is. Soms voelt ze het warm worden. Maar groeien gaat niet zonder water. Op een ochtend beginnen een paar kippen te fluisteren wanneer Kaya voorbijloopt. "Roze blijft roze," kakelt er eentje. "Dat verandert nooit."

Kaya voelt het meteen. Ze voelt het niet in haar veren, maar diep in haar buik. Een koude kriebel, alsof er een klein, donker wolkje in haar komt wonen. Kaya loopt weg en verstopt zich achter de oude boom. De plek waar mama haar wel vaker vindt wanneer haar gedachten te luid zijn.

"Mama zegt dat ik kan kiezen wat ik laat groeien," fluistert ze.

"Maar wat als angst sneller groeit dan moed?" De kriebel wordt groter. Wat als die kippen gelijk hebben?

Wat als ik niet genoeg ben? Ze voelt zich plots weer klein, kleiner dan het kleinste kuikentje. Mama komt even naast haar zitten. Mama is niet zo snel als anders. Ze beweegt trager de laatste dagen, maar Kaya merkt het nauwelijks. "Wat voel je?" vraagt ze zacht.

"Angst," zegt Kaya. "En onzekerheid. Het voelt alsof ik klein word vanbinnen." Mama knikt. "Angst laat je klein worden, maar liefde laat je groeien." Kaya kijkt haar aan. "Maar hoe kan liefde groter zijn dan angst?" Mama pakt haar pootje. Mama's vleugel voelt warm, maar ook een beetje moe. "Angst zegt: je bent niet goed genoeg.

Liefde zegt: 'je bent precies goed zoals je bent,'" zegt mama.

Ze legt haar vleugel om Kaya heen. "Angst fluistert dat je alleen staat, liefde herinnert je dat je gedragen wordt." Kaya voelt haar warmte. De kriebel in haar buik wordt zachter.

"Angst wilt dat je wegloopt of je verstopt," gaat mama verder.

"Liefde zegt: blijf, adem en vertrouw." Kaya sluit haar ogen. "Dus liefde maakt dat de angst weggaat?" Mama glimlacht.

"Niet altijd meteen, maar liefde maakt dat angst geen baas meer is."

Ze tikt zacht tegen haar borst. "Wanneer jij kiest om te vertrouwen en jij jezelf niet kleiner maakt, dan kan angst niet bij jou blijven."

Kaya ademt diep in. De koude wolk wordt dunner en lichter. "Mama?" vraagt ze zacht. "Ben jij nooit bang?" Mama kijkt even naar de lucht. Er zit iets in haar blik dat Kaya nog niet eerder zag. Iets zachts, iets weids. "Jawel hoor, maar ik kies elke dag opnieuw voor liefde." Ze drukt haar snavel tegen haar kopje. "En wat er ook gebeurt, Kaya... liefde blijft altijd!"

Wanneer het avond wordt, is mama stiller dan anders. Ze kijkt lang naar de ondergaande zon. Alsof ze iets wil onthouden. Kaya kruipt dicht tegen haar aan. "Mama?" fluistert ze. "Ja, mijn lieve roze wonder?"

"Als liefde blijft, blijven wij dan ook?" Mama ademt langzaam in. Haar vleugel streelt nog één keer langs Kaya's rug. "Liefde verdwijnt nooit," zegt ze zacht. "Zelfs als lichamen wel verdwijnen." Kaya begrijpt het niet helemaal, maar ze voelt dat haar woorden zwaar zijn. Die nacht wordt Kaya wakker van stilte. Ze hoort geen zachte ademhaling naast haar en ook geen warme vleugel, alleen de maan die door het raam schijnt. "Mama?" fluistert ze.

Geen antwoord. Ze duwt zacht tegen haar aan, maar mama beweegt niet. De koude kriebel komt terug, groter dan ooit.

Maar ergens, heel diep vanbinnen, onder de angst en onder het verdriet, brandt nog iets kleins.

Een vonkje, de herinnering aan mama's stem: "liefde blijft." Kaya kruipt dicht tegen haar aan en huilt. En terwijl de zon weer langzaam opkomt, begint ze te begrijpen dat sommige zaadjes ook kunnen groeien door tranen.